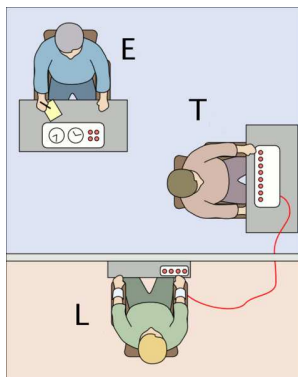

R. B. Cialdini¹, "Influence – The Psychology of Persuasion", p.217

"...in what might be the closest biblical representation of the Milgram experiment – the respectful account of Abraham's willingness to plunge a dagger through the heart of his young son, because God, without any explanation, ordered it."

June 1961, Yale University, 40 people study

- 65% inflicted the 450V maximum danger level
- Only 1 person stopped before 300V.

S. Milgram, "The Perils of Obedience" (1974)

Stark authority was pitted against the subjects' [participants'] strongest moral imperatives against hurting others, and, with the subjects' [participants'] ears ringing with the screams of the victims, authority won more often than not. The extreme willingness of adults to go to almost any lengths on the command of an authority constitutes the chief finding of the study and the fact most urgently demanding explanation.

בראשית יח, יז-לג

ויקַן אֶמֶר הַמֶּכֶסֶה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה: וְאַבְרָהָם הָיָה לְגוֹי גָדוֹל וְעַצוֹם וְנִבְרָכוּ בוֹ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ: כִּי יִדְעִיתִי לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְנֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרֹךְ יִקְנֶה לְעִשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הִבִּיא יִקְנֶה עַל אַבְרָהָם אֶת אֲשֶׁר דָּבַר עָלָיו: וַיֹּאמֶר יִקְנֶה זַעֲקַת סָדָם וְעַמְמָהּ כִּי רַבָּה וְחַטָּאתָם כִּי כִבְדָה מֵאֵד: אֲרָדָה נָא וְאַרְאֶה הַפְּצַעֲקוֹתָה הַבָּאָה אֵלַי עֲשׂוּ כְלָה וְאִם לֹא אֲדַעַה: וַיִּפְנוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיֵּלְכוּ סְדֵמָה וְאַבְרָהָם עֹדְנָו עִמָּד לִפְנֵי יִקְנֶה: וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק עִם רָשָׁע: אוֹלַי יֵשׁ חֲמִשִּׁים צְדִיקִים בְּתוֹךְ הָעִיר הָאֵף תִּסְפָּה וְלֹא תִשָּׂא לְמִקּוֹם לְמַעַן חֲמִשִּׁים הַצְדִיקִים אֲשֶׁר בְּקִרְבָּהּ: חֲלָלָה לְךָ מַעֲשֵׂית כְּדָבַר הַזֶּה לְהַמִּית צְדִיק עִם רָשָׁע וְהִיָּה כְּצְדִיק כְּרָשָׁע חֲלָלָה לְךָ הַשֵּׁפֵט כֹּל הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט: וַיֹּאמֶר יִקְנֶה אִם אִמְצָא בְּסָדָם חֲמִשִּׁים צְדִיקִים בְּתוֹךְ הָעִיר וְנִשְׂאֵתִי לְכָל הַמִּקּוֹם בְּעִבּוֹרָם: וַיַּעַן אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא הוֹאֲלֵתִי לְדַבֵּר אֵל אֲדֹנָי וְאֲנִי עֹפֵר וְאִפְרָ: אוֹלַי יִחַסְרוּן חֲמִשִּׁים הַצְדִיקִים חֲמִשָּׁה הַתְּשֻׁחִית בְּחֲמִשָּׁה אֶת כָּל הָעִיר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית אִם אִמְצָא שָׁם אַרְבָּעִים וְחֲמִשָּׁה: וַיִּסָּף עוֹד לְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמֶר אוֹלַי יִמְצָאוּן שָׁם אַרְבָּעִים וַיֹּאמֶר לֹא אֲעֹשֶׂה בְּעִבּוֹר הָאֲרָבָעִים: וַיֹּאמֶר אֵל נָא יִחַר לֵאדֹנָי וְאֲדַבְּרָה אוֹלַי יִמְצָאוּן שָׁם שְׁלֹשִׁים וַיֹּאמֶר לֹא אֲעֹשֶׂה אִם אִמְצָא שָׁם שְׁלֹשִׁים: וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא הוֹאֲלֵתִי לְדַבֵּר אֵל אֲדֹנָי אוֹלַי יִמְצָאוּן שָׁם עֶשְׂרִים וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוֹר הָעֶשְׂרִים: וַיֹּאמֶר אֵל נָא יִחַר לֵאדֹנָי וְאֲדַבְּרָה אֲךָ הַפֶּעַם אוֹלַי יִמְצָאוּן שָׁם עֶשְׂרָה וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוֹר הָעֶשְׂרָה: וַיֵּלֶךְ יִקְנֶה כְּאֲשֶׁר כָּלָה לְדַבֵּר אֵל אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקְמוֹ:

ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק כד

ואמנם ענין אברהם אבינו ע"ה בעקדה כלל שני ענינים גדולים הם מפנות התורה, הענין האחד הוא להודיע אותנו גבול אהבת השם ויראתו עד היכן היא מגעת, וצוה בזה הענין אשר לא ידמה לו לא נתינת ממון ולא נתינת נפש, אבל הוא מופלג מכל מה שאפשר שיבא במציאות ממה שלא ידומה שטבע בני אדם יטה אליו, והוא שיהיה איש עקר בתכלית הכוסף לילד ובעל עושר גדול ואיש נכבד ובוחר שישאר מזרעו אומה, ונוולד לו בן אחר היאוש איד יהיה חשקו בו ואהבתו אותו, אבל ליראתו הש"י ולאהבתו לקיים מצותו בו לולד האהוב ההוא והניח כל מה שקוה בו והסכים לשחוט אותו אחר מהלך ג' ימים, כי אלו היה רוצה לעשותו לשעתו בבוא המצוה אליו, היה פעולת בהלה בבלתי השתכלות, ואמנם עשותו זה אחר ימים מעת בא המצוה אליו, היה המעשה במחשבה ובהשתכלות אמתי ובחינת חק מצותו ואהבתו ויראתו, ושאיין צריך להשיגה בענין אחר ולא לעורר הפעולות כלל, כי אברהם אבינו לא מהר לשחוט יצחק לפחדו מהשם שיהרגהו או ירוששהו, אבל כדי שיתפרסם לבני אדם מה ראוי לעשותו בשביל אהבת הש"י ויראתו לא לתקות גמול ולא לפחד עונש, כמו שבארנו במקומות רבים, ואמר המלאך לו כי עתה ידעתי וגו', ר"ל שבוזה המעשה אשר בו תקרא ירא אלהים גמור, ידעו כל בני אדם גבול יראת ה' מה הוא. ודע שכבר חזק זה הענין

¹ Professor of Psychology at Arizona State University

בתורה, ובארו ואמר שתכלית התורה כלה בכל מה שכללה אותו ממצות עשה וממצות לא תעשה ומיעדים וספורים, אמנם הוא דבר אחד והוא יראת השם ית', והוא אמרו והיה אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא את ה' אלהיך. זה אחד משני עניינים המכוונים בעקדה... כן צריך שנבין עניני הנסיונות, לא שהש"י ירצה לבחון אדם ולנסותו עד שידע מה שלא היה יודעו קודם, חלילה לו חלילה ממה שידמוהו הסכלים הפתאים ברוע מחשבתם, ודע זה:

רמב"ן בראשית כב

(א) והאלהים נסה את אברהם - ענין הנסיון הוא לדעתי, בעבור היות מעשה האדם רשות מוחלטת בידו, אם ירצה יעשה ואם לא ירצה לא יעשה, יקרא "נסיון" מצד המנוסה, אבל המנוסה יתברך יצוה בו להוציא הדבר מן הכח אל הפועל, להיות לו שכר מעשה טוב לא שכר לב טוב בלבד. ודע כי השם צדיק יבחן (תהלים יא ה), כשהוא יודע בצדיק שיעשה רצונו וחפץ להצדיקו יצוה אותו בנסיון, ולא יבחן את הרשעים אשר לא ישמעו. והנה כל הנסיונות שבתורה לטובת המנוסה:

בראשית רבה (וילנא) פרשה לח יג

"וימת הרן על פני תרח אביו" - רבי חייא בר בריה דרב אדא דיפו: תרח עובד צלמים היה, חד זמן נפיק לאתר, הושיב לאברהם מוכר תחתיו. הוה אתי בר אינש בעי דיזבן והוה א"ל בר כמה שנין את? והוה א"ל בר חמשין או שיתין. והוה א"ל, ווי ליה לההוא גברא דהוה בר שיתין, ובעי למסגד לבר יומי. והוה מתבייש והולך לו. חד זמן אתא חד איתתא טעינה בידה חדא פינג דסולת. אמרה ליה הא לך קרב קודמיהון. קם נסיב בוקלסא בידיה ותבריהון לכולהון פסיליא ויהב בוקלסא בידיה דרבה דהוה ביניהון. כיון דאתא אבוה א"ל, מאן עביד להון כדין? א"ל מה נכפר מינד? אתתא חדא איתתא טעינה לה חדא פינג דסולת ואמרת לי, הא לך קריב קודמיהון. קריבת לקדמיהון. הוה דין אמר, אנא איכול קדמאי, ודין אמר אנא איכול קדמאי, קם הדין רבה דהוה ביניהון, נסב בוקלסא ותבריון. א"ל מה אתה מפלה בי? וידעין אנון? א"ל ולא ישמעו אזניך מה שפיך אומר! נסביה ומסריה לנמרוד. א"ל נסגוד לנורא. א"ל אברהם ונסגוד למיא דמטפין נורא. א"ל נמרוד נסגוד למיא. א"ל אם כן נסגוד לעננא דטעין מיא. א"ל נסגוד לעננא. א"ל אם כן נסגוד לרוחא דמבדר עננא. א"ל נסגוד לרוחא. א"ל נסגוד לבר אינשא דסביל רוחא. א"ל מילין את משתעי. אני איני משתחוה אלא לאור. הרי אני משליכך בתוכו, ויבא אלוה שאתה משתחוה לו ויצילך הימנו. הוה תמן הרן קאים פלוג. אמר מה נפשך? אם נצח אברהם אנא אמר מן דאברהם אנא ואם נצח נמרוד אנא אמר דנמרוד אנא. כיון שירד אברהם לכבשן האש וניצול, אמרין ליה דמאן את? אמר להון מן אברהם אנא. נטלוהו והשליכוהו לאור ונחמרו בני מעיו, ויצא ומת על פני תרח אביו, הה"ד (שם / בראשית / יא) "וימת הרן על פני תרח וגו'".

A. Haslam & S. Reicher, "Questioning the banality of evil" (2007)

"... there is no relationship between the extent to which people cede responsibility to experimenters and the extent to which they obey them. It is not true that people obey because they have put themselves in the hands of an authority figure."

Hi Mois,

This is a good question, and I think the facts of the matter here are indeed quite hard to establish. Our sense, though, is that it was really identification with the experimenter (and the science he represented) that was a basis for obedience, rather than the relinquishing of agency. There is a difference, then, between the idea that participants accepted the experimenters' authority (which is what you say, and with which we agree) and the idea that they ceded responsibility to him (which is what Milgram says). I hope this make sense.

Regards
Alex

"People do great wrong, not because they are unaware of what they are doing but because they consider it to be right."

בראשית כב

(יב) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל תְּשַׁלַּח יָדְךָ אֶל הַנֶּגֶר וְאֶל תַּעֲשׂ לֹו מֵאוֹמָה כִּי עֲתָה יִדְעָתִי כִּי [על אף ש]יִרְאֵה אֱלֹהִים אֶתָּה וְלֹא חֲשַׁבְתָּ אֶת בְּנֶךְ אֶת יְחִידְךָ מִמֶּנִּי: